

BISERICA ROMÂNĂ STÂNCA AJUTORULUI DIVIN

4550 River Green Parkway

Duluth, GA 30096

www.bisericaebenezer.org

www.bbrebenezer.org

PRINCIPII
DE
ORGANIZARE
ȘI
CONDUITĂ

ARTICOLUL I--DENUMIREA BISERICII

Biserica aceasta se numește Biserica Română Stânca Ajutorului Divin. Faptul că membrii bisericii sunt din toată metropola orașului Atlanta, nu este necesar să fie specificat locul unde se adună biserica deoarece ea este răspândită peste tot în Atlanta. Suntem de orientare Baptistă și asta o exprimăm în orientarea biblică a doctrinelor creștine centrale. Organizarea și practica este „baptistă,” deosebită de alte denominații. Crezul nostru este exprimat în „mărturisirea de credință,” anexată acestor principii.

ARTICOLUL II--SCOPUL BISERICII

Biserica aceasta are scopul de a aduce slavă Lui Dumnezeu și de a duce mai departe programul Lui Dumnezeu în această lume, Matei 16:18-19; Efes. 1:6; 3:10, 21. Aceste scopuri se realizează prin predicarea Cuvântului Lui Dumnezeu, rugăciune, cântare, și răspândirea în lume a mesajului Evangheliei.

Tot sub acest mare scop de slăvire a Lui Dumnezeu, biserica acesta va susține

lucrarea misionarilor, sau bisericilor care vor concura la acest scop.

Mottoul bisericii este: „**Veți cunoaște Adevărul, și Adevărul vă va face liberi.**”

ARTICOLUL III--AFILIEREA DENOMINAȚIONALĂ

Biserica aceasta este un organism independent, subordonat Domnului Isus, organism ce se conduce în mod congregațional (prin votul majoritar al membrilor bisericii).

Biserica aceasta poate face parte din Asociația Română Baptistă din SUA și Canada, și din Convenția Baptistă de Sud. Asocierea cu aceste organizații este benevolă, pentru părtășie și cooperare la unele proiecte comune. Oricând organizațiile sus-amintite lezează Cuvântul Lui Dumnezeu, cooperarea sau apartenența bisericii în aceste organizații va înceta.

ARTICOLUL IV--MEMBRALITATEA

1. Primirea membrilor se face de biserică la recomandarea comitetului.
2. Comitetul va analiza fiecare cerere în parte și va decide pe baza următoarelor criterii:
 - a. Persoana care cere a fost botezată conform Noului Testament, prin scufundare.
 - b. Persoana care cere a făcut parte din vre-o altă biserică, biserica respectivă va trebui să trimită dovada de membralitate. La primirea acestei dovezi, ei vor fi primiți membri.
 - c. Persoana care cere a frecventat un timp de trei luni biserica aceasta, și a dat dovadă de viață creștină.
 - d. Prin botez. Orice persoană botezată în această biserică devine membru al acestei biserici.
 - e. Membrii care-au fost sub disciplina bisericii, după dovada clară a pocăinței constatată de biserică.
3. Îndatoririle membrilor acestei biserici.
 - a. O trăire conform Scripturilor este esențială tuturor membrilor vre-unei biserici.
 - b. Participarea la serviciile obișnuite ca și la cele extraordinare ale bisericii.

c. Răspândirea Cuvântului printre oamenii cu care au contact.

d. Dăruirea din timpul, talentele și resursele lor pentru bunul mers al lucrării din biserică.

Norma dăruirii biblice, înțeleasă de noi este 10%. Creștinii predați cu adevărat nu se opresc la 10% ci trec de această „lege.”

e. Acceptarea de îndatoriri în cadrul bisericii.

(1). Membrii care trăiesc în neorânduială (certuri, dezbinări, căsătorie în afara trupului lui Cristos, divorț, beții, desfrâu, îmbrăcăminte necuviincioasă, frecventarea locurilor păcătoase, nesupunere, vorbire de rău), vor fi chemați în fața comitetului pentru a da explicații despre situația lor și comitetul va hotărâ măsurile disciplinare asupra fiecărui caz în parte, cu multă atenție și după Cuvântul Lui Dumnezeu.

Comitetul va face tot posibilul ca mărturia Lui Isus să nu fie lezată prin comportările necuviincioase ale unora și vor lua măsuri disciplinare până la rezolvarea pozitivă a fiecărui caz. Disciplinarea nu are alt scop decât îndreptarea celui disciplinat, și păstrarea curăției bisericii.

(2). Membrii care nu frecventează biserica în mod regulat vor trebui să dea explicații comitetului despre acest fapt. Încetarea frecventării bisericii de către un

membru duce la pierderea calității de membru. Comitetul va analiza fiecare caz în parte și va face tot posibilul pentru remedierea situației. Dacă în șase luni nu se remediază, membralitatea încetează. Aceasta se poate redobânda la recomandarea comitetului după ce se constată revenirea la o frecvență normală și o trăire conform principiilor Sfintei Scripturi.

(3). Membrii care nu acceptă îndatoriri, sau nu contribuie financiar la susținerea lucrării din biserică vor trebui să dea explicații comitetului, iar dacă se constată atitudini necreștine, membralitatea va înceta până la remedierea situației. Din nou, comitetul va face tot ce se poate ca orice membru să înțeleagă că este datoriu creștinului să dea cel puțin zece la sută din venitul lui Lui Dumnezeu.

Revenirea la normal se face după ce comitetul constată remedierea situației.

(4). Membrii care se fac membrii în altă biserică încetează de a mai fi membri acestei biserici, chiar dacă nu fac o cerere de retragere sau transfer.

CAPITOLUL V. SLUJITORII BISERICII

1. Slujitorii bisericii, conform Noului Testament, sunt pastori și diaconi.

Păstorul va predica evanghelia, va oficia toate serviciile divine și ocazionale, va face educația doctrinară a membrilor ca și a celor ce vor să fie botezați. Va lucra la maturizarea spirituală a bisericii și va reprezenta biserica în organizațiile menționate în capitolul II.

Păstorul este membru din oficiu al tuturor comitetelor din biserică.

Păstorii sunt chemați pe o perioadă nedefinită de timp. Alegerea pastorilor se face cu vot secret și în funcție de înțelegerea candidatului cu privire la procentajul dorit pentru a sluji.

Biserica va alege doar pe cei ce vor avea un minim de 75% din totalul de voturi.

Salariul, pensionarea, asigurarea, concediul, se vor preciza de comun acord în perioada chemării ca pastor. Clauzele acestea se vor revizui și ajusta anual.

Salariul se va ajusta cu 5% pe an sau cu cât va decide congregația.

Un păstor își poate încheia activitatea la cerere scrisă, prezentată comitetului cu cel puțin 90 de zile înainte. În caz că un păstor se descalifică, (păcat, deviere de la doctrinele biblice, trăire în neorânduială), va fi demis de biserică imediat după cercetarea amănunțită a situației.

2. Slujitorii se aleg dintre membri bisericii care îndeplinesc ceea ce Noul Testament spune.

Cu excepția pastorilor, diaconii se aleg prin vot secret la adunarea generală a

bisericii din a treia duminică a lunii Ianuarie la fiecare doi ani. Votul va fi secret deși Biblia recomandă votul deschis. Membrii cu majoritatea simplă, vor forma comitetul.

3. Adunările generale ale bisericii vor fi convocate de păstor în înțelegere cu comitetul.

Convocarea se va face cu cel puțin două săptămâni înainte, iar adunările se vor ține la datele anunțate indiferent de numărul de membrii prezenți. Considerăm că adunările generale sunt servicii extraordinare ale bisericii la care fiecare membru trebuie să participe.

4. Comitetul bisericii va fi compus dintr-un secretar, casier, administrator și cinci-șapte membri, funcție de câți membrii are biserica. Slujbele din comitet vor fi deținute de membrii comitetului prin rotație. Doi dintre membrii comitetului vor sluji la pregătirea și servirea Cinei Domnului. Pastorul va desemna pe aceștia.

5. Membrii comitetului vor supraveghea prezența, participarea la Cină, donațiile membrilor, vor practica sfătuirea personală cu cei care nu vin, nu participă, nu contribuie. Membrii comitetului vor comunica păstorului toate aceste consfătuiri

ca și rezultatul acestora.

6. Secretarul bisericii va scrie și va păstra toate procesele verbale de la întrunirile bisericii și ale comitetului, și va păstra corespondența și orice documente ce privește slujba de secretar. Va ține o evidență a tuturor membrilor bisericii, a adreselor curente ale acestora.

La schimbarea din slujbă, el va preda toate documentele succesorului său.

7. Casierul păstrează banii donați Bisericii pentru cheltuieli curente, programe misionare, fondul săracilor. Casierul efectuează plățile lunare curente, conform hotărârilor comitetului și ale bisericii. Registrele financiare vor fi verificate cel puțin o dată pe an de controlorii bisericii aleși din rândul membrilor comitetului.

La adunarea anuală a bisericii, casierul va prezenta un raport reflectând contribuția financiară a fiecărui membru. Casierul va da plicuri de contribuție membrilor bisericii, și va sfătui pe membrii a căror donații nu sunt conform Scripturii. Casierul va elibera chitanțe pentru donațiile făcute prin biserică.

La schimbarea din slujbă, casierul va preda toate documentele financiare succesorului său.

8. Administratorul bisericii va administra clădirea veghiind ca toată clădirea să fie bine îngrijită, și în stare de funcționalitate. Va lucra strâns cu casierul și îngrijitorul bisericii.

8. În nici una din funcțiile precedente nu pot fi aleși membrii care nu dau dovadă de trăire corespunzătoare normelor Bibliei.

9. Membrii din comitet care demisionează, sau sunt eliberați din slujbă din motive obiective, vor fi înlocuiți la o adunare frățească cu majoritatea simpă a celor prezenți.

CAPITOLUL VI. ORGANIZAȚIILE DE TINERET +I SURORI

1. Tineretul și surorile din această biserică sunt organizați pentru a funcționa cât mai omogen în sânul bisericii la împlinirea scopului acesteia.

2. Tineretul va avea adunarea lor anuală imediat după adunarea bisericii și vor alege un comitet de conducere dintre tinerii ce dau dovadă de maturitate și conduită biblică.

Comitetul tinerilor vor ține strânse legături cu comitetul bisericii, neluând nici o hotărâre care nu a fost în prealabil aprobată de comitetul bisericii.

3. Surorile vor avea adunarea generală după adunarea bisericii, și vor alege un „comitet” care să includă o casieră, și o secretară. Surorile vor avea în vedere vizitarea bolnavilor, ajutoarea săracilor, organizarea meselor și a altor activități în cadrul bisericii. Toate acțiunile lor vor fi supuse hotărârii finale ale comitetului bisericii.

Atât tineretul cât și surorile vor fi încurajate să susțină proiecte misionare aprobate de comitetul bisericii.

CAPITOLUL VII. COMITETE SPECIALE

1. După necesități, comitetul bisericii și păstorii pot forma comitete pentru anumite activități speciale. Aceste comitete își vor subordona activitatea comitetului bisericii.

2. Comitetele speciale își încheie activitatea atunci când motivul formării aceluiași comitet dispăre.

CAPITOLUL VIII. DISPOZIȚII FINALE

1. Prezentele principii intră în vigoare în momentul aprobării de către adunarea generală a bisericii. Aprobarea se face cu majoritate simplă de voturi.
2. Aceste principii pot fi modificate de către adunarea generală a bisericii.

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ

Biblia--Cuvântul lui Dumnezeu

Noi credem că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu plin de autoritate, dat omului prin inspirație.

Inspirația este fenomenul supranatural prin care Dumnezeu a dirijat scrierea Scripturii în așa fel încât acesta să poarte pecetea autorității și aprobării divine. Fiecare cuvânt al Biblie este inspirat (2 Tim. 3:16). Oamenii au comunicat Cuvântul Sfânt „mânați de Duhul Sfânt” (2 Pet. 1:21).

Noi credem că Biblia este fără greșală așa cum a fost scrisă în manuscrisele originale (Mat. 4:4; 5:17-18). Este singura regulă și normă de credință și comportare creștină (Ioan 5:39; 1 Tim. 3:16-17). Inspirația se referă în primul rând la manuscrisele originale, copiile și traducерile corecte sunt inspirate întrun sens derivat.

Sunt mii de manuscrise ale Cuvântului Lui Dumnezeu, manuscrise venind din locuri și vremuri diferite, dar marea lor majoritate concură la susținerea faptului că ceea ce noi avem în mâinile noastre este Cuvântul inspirat al Lui Dumnezeu.

Biblia nu are nevoie de verificare externă, ci se auto-dovedește (1 Tes. 2:13);

este clară, nu are nimic obscur în natura ei (Ps.119:105). Omul firesc nu poate înțelege semnificația Scripturii (1 Cor.2:14), dar cei ce o primesc în credință vor beneficia de adevărul ei etern (Evrei 4:2). Una din lucrările Duhului Sfânt este să mărturisească credinciosului despre veracitatea acestor Scripturi și de a-i dezvolta abilitatea de a înțelege însemnătatea adevărului revelat (1 Ioan 2:20, 27).

Canonul Scripturii este închis și este constituit din cele 66 de cărți. Procesul revelației speciale și al inspirației au încetat odată cu încheierea canonului (Apoc. 22:18-19).

Canonicitatea este regula sau testul prin care o carte este acceptată ca aparținând Scripturii. Singurul test al canonicității este inspirația (2 Tim. 3:16); recunoașterea canonicității este responsabilitatea credincioșilor (Ioan 8:47; 1 Ioan 4:6). Inspirația ne spune cum Biblia și-a primit autoritatea; canonicitatea ne spune cum ea a fost acceptată. Biblia trebuie interpretată prin metoda gramaticală, istorică și teologică.

O interpretare dispensaționalistă este esențială pentru orice pasaj biblic (Evrei 1:1). Dumnezeu a vorbit în multe feluri, revelația fiind diferită pentru diferitele epoci în care Dumnezeu a vorbit și este necesar să se țină cont de acest lucru la interpretare

Scripturii.

Noi credem ferm în suficiența și finalitatea Scripturii. Nici o tradiție, revelație sau iluminare nu poate înlocui autoritatea Cuvântului înscrisurat al lui Dumnezeu (Ps. 119:89; 2 Tim 3:16).

Oricât de interesante sunt viețile și scrierile Asfinților părinți bisericești,” acestea nu trebuie puse pe picior de egalitate cu Cuvântul inspirat al Lui Dumnezeu. Adevărații creștini sunt cei care adoptă lozinca Reformației *sola Scriptura*, Scriptura plus nimic, minus nimic.

Dumnezeu-Tatăl

Noi credem într-un singur Dumnezeu, care este Spiritul infinit și perfect (Deut. 6:4; Ioan 4:24), în care toate își au sursa, suportul și sfârșitul (Ps. 104).

Existența lui Dumnezeu nu este demonstrată direct în Biblie, ci subînțeleasă (Gen. 1:1). Revelația generală Îl descoperă pe Dumnezeu întregii omeniri prin creație (Ps. 19:1-2; Romani 1:20) și prin conștiință (Romani 1:18-32).

Revelația specială, Cuvântul Lui Dumnezeu prezintă pe to cuprinsul Bibliei Un Dumnezeu plin de iubire, milă și îndurare.

Dumnezeu nu este o putere cosmică sau o forță impersonală, ci este un Dumnezeu personal. Personalitatea Lui este demonstrată prin calitățile ce le posedă: conștiința de sine (Exod. 3:14), auto-determinare (Efeseni 1:11).

Dumnezeu posedă viață (Tim. 4:10), inteligență (Fapte 15:18), scop (Isaia 14:26-27), acțiune (Ioan 5:17), libertate (Efes. 1:11), sentimente (Ioan 3:16) și voință (Ioan 6:38-39).

Caracterul lui Dumnezeu este manifestat în atributele ce le posedă. Aceste atribute se împart în două categorii: (1) naturale sau legate de măreția Sa, și (2) morale sau legate de bunătatea Sa. Din prima categorie fac parte: atotputernicia (Apoc 19:6), atotștiința (Ps. 147:5), atotprezență (Ps. 139:7-10), veșnicia (Deut. 33:27), infinitatea (Ps. 147:5) și imutabilitatea sau neschimbarea (Iacov 1:17; Ps. 33:11).

Atributele morale se împart în: sfințenie (Ps. 99:9; 1 Pet. 1:15-16), neprihănire (Ps. 11:7), dreptate (Rom. 2:6), adevăr (1 Ioan 3:33; 1 Sam. 15:29), har (Efes. 1:7; Rom. 5:17), dragoste (1 Ioan 4:8,16), și milă (Efes. 2:4).

Din veșnicie Dumnezeu există în Trinitate: Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Matei 28:19). Aceste trei persoane sunt absolut egale în esență, iar această esență există nedespărțită, simultan și etern.

În aspectul „Trinității economice,” Dumnezeu Tatăl acționează ca autoritate, iar Fiul și Duhul Sfânt sunt subordonați (Ioan 14:26; 1 Cor 11:3). „Trinitate

Economică” este termenul dat aspectului Trinității în perioada ce a început la nașterea Domnului Isus în această lume, și se va încheia după ce se va termina împărăția de o mie de ani.

Ca suveran al acestui univers, Dumnezeu a rânduit sau decretat tot ce se întâmplă, după sfatul voii sale și pentru slava Sa (Efes 1:11). Voia Lui Dumnezeu suverană include tot ce se petrece în acest univers, bine sau rău. Este ceva ce noi nu putem controla, și nici nu putem cunoaște dinainte, ci doar după ce se întâmplă.

Dumnezeu a creat universul printr-un act direct de creație, în șase zile de douăzeci și patru de ore, nu printr-un proces de evoluție (Gen 1-2; Exod 20:11). El a creat această lume și tot ce există din nimic (Evrei 11:3). Căderea Satanei nu a intervenit între versetul 1 și 2 din Geneza capitolul 1. (Gen 1:31).

Cristologie--despre Isus Cristos

Noi credem că Isus Hristos din Nazaret este a doua persoană din Trinitate (Ioan 1:1). El este din veșnicie egal cu Dumnezeu Tatăl și Duhul Sfânt în esența Lor (Mat. 28:19; Fil. 2:6). El este din veșnicie, iar prin nașterea din fecioară a intrat în lume (Mat. 1:18-25; Luca 1:26-38). El este deplin Dumnezeu și pe deplin om; o persoană cu două naturi distincte (Coloseni 2:9; 1 Tim 2:5). Ca Dumnezeu-Om,

aceste două naturi sunt indisolubil unite, fără a fi confundate într-o singură persoană (Rom. 1:3-4; Fil. 2:6-8). În mod real a fost ispitit de Satan, dar fiind impecabil, El a fost incapabil să păcătuiască (Evrei 4:15; Iacov 1:13). Prin încarnarea sau întruparea Sa, El și-a păstrat personalitatea și natura divină, dar de bună voie a renunțat la folosirea independentă a atributelor Sale divine (Fil. 2:6-8), și a devenit supus voii Tatălui (Ioan 10:18), și în unele cazuri Duhului Sfânt (Mat.4:1). Această „dezbrăcare de Sine” a fost voluntară și a durat până la înălțarea la cer când Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, (Filipeni 2:9-10).

Întruparea a fost necesară pentru calitatea de Mântuitor a Domnului Isus; ca Dumnezeu nu putea să moară, a trebuit să devină om pentru a muri. Dar nu a renunțat la natura divină deoarece moartea unui simplu om nu avea valoare. Ambele naturi au fost absolut esențiale în personalitatea Domnului Isus. Ca Om a putut muri, iar ca Dumnezeu moartea Lui are o valoare infinită.

Noi credem că Isus a murit ca jertfă de ispășire pentru păcatul omului (1 Ioan 1:2). Moartea Lui a fost reală și a completat lucrarea de ispășire (Ioan 19:30). Moartea Lui a fost în planul veșnic al lui Dumnezeu (Fapte 2:23), și este de o valoare inestimabilă (1 Ioan 2:2). Moartea este răscumpărătoare (Matei 20:28), ispășitoare (1 Ioan 2:22), de împăcare (2 Cor. 5:18) și înlocuitoare (Is. 53:6). Răscumpărarea este universală în valoarea și suficiența ei (1 Ioan 2:2; Evrei 2:9), adică moartea Domnului Isus a produs o așa de mare mântuire încât acesta acoperă

ântregul univers. Nu există păcat pe care această Jertfă să nu-l poată acoperi. Nu doar pământul, ci chiar dacă ar fi fost mii de lumi păcătoase, Jertfa Unui Dumnezeu etern ar fi fost suficientă.

Noi credem că Isus a înviat în trup a treia zi din morți (Luca 24:39), validând sacrificiul pentru păcat și pregătind baza pentru nădejdea credinciosul. Învierea este un act al Trinității (Fapte 2:24; 1 Pet 3:18; Ioan 2:19). Învierea reprezintă cele dintâi roade ale învierii credincioșilor (1 Cor. 15:23) și dă valoare predicării Evangheliei, credinței, și mântuirii (1 Cor. 15:14-17).

Dacă Isus n-ar fi înviat toată predicarea ar fi zadarnică și la fel credința în Criostos ar fi zadarnică.

Isus s-a înălțat la Tatăl în cer (Fapte 1:9-11), unde șade la dreapta Tatălui ca Mare Preot pentru noi (Evrei 4:14-16), Avocat (1 Ioan 2:2), și Mijlocitor (Evrei 7:25; 4:15). Tot ce urmează este ca El să revină pentru a-și lua Biserica (1 Tes. 4:16) și stabilirea împărăției Sale (Apoc. 19:11).

Pneumatologie--despre Duhul Sfânt

Noi credem că Duhul Sfânt există din veșnicie ca a Treia persoană din Dumnezeuire (Fapte 5:3-4), și este egal în esență cu Tatăl și cu Fiul (Matei 28:19; 2 Cor. 13:14). Posedă atributele personalității: intelect (1 Cor. 2:11; Rom. 8:26-27), voință (1 Cor. 12:11), sentimente (Efes. 4:30) și comunicare (Fapte 8:29). Posedă de asemenea toate atributele divinității: atotștiință (1 Cor. 2:10-11), atotprezență (Ps. 139:7-10), atotputernicie (Gen. 1-2), adevăr (1 Ioan 5:7), și eternitate (Evrei 9:14).

Lucrările Duhului Sfânt sunt numeroase. În legătură cu lumea, El a fost activ în creație (Gen. 1:2), Îl înalță pe Hristos (Ioan 16:14), convinge oameni (Ioan 16:7-11), și oprește păcatul spre a nu se manifesta în toată forța lui (2 Tes. 2:6-7). În legătură cu Scriptura, El a fost agentul activ în inspirație (2 Pet. 1:21). În legătură cu cei credincioși El regenerează (Tit. 3:5), botează (1 Cor. 12:13), locuiește în ei (Rom. 8:9), pecetluiește (Efes. 1:13), controlozează (Efes. 5:18), asigură (Rom. 8:16), convinge (Rom. 8:14; Gal. 5:18), luminează (1 Cor. 2:15); 1 Ioan 2:20,27) și este arvuna noastră (Efes. 1:14).

Credinciosul trăiește prin Duhul Sfânt, și duce un mod de viață în conformitate cu ceea ce Duhul Sfânt vrea, (Galateni 5:16; 25; Efeseni 5:18)

Toți credincioșii sunt botezați cu Duhul Sfânt (1 Cor 12:13), dar nu toți sunt plini de Duh, adică nu toți dau voie complet Duhului Sfânt să conducă viața lor, nu doresc umplerea deplină.

Noi credem că darurile Duhului Sfânt sunt capacități date de Dumnezeu pentru serviciul bisericii locale (1 Cor. 12:18; 1 Pet. 4:10). Darurile miraculoase ca: vorbirea în limbi, vindecările, cunoașterea sau profeția au fost temporare și intenționate pentru a confirma mesagerii lui Dumnezeu în veacul apostolic (2 Cor. 12:12; Evrei 2:2-4), și că au încetat odată ce Noul Testament a fost complet (1 Cor. 13:8-11). Aceste daruri au fost distribuite de Duhul Sfânt după cum El a voit nimic nu-L împiedică să dăruiască cui vrea El aceste daruri și astăzi, dar în nici un caz El nu dăruiește darurile lui pentru mândrie spirituală (1 Cor. 12:11).

Ceea ce este absolut necesar în acest veac nu sunt atât de multe darurile Duhului Sfânt ci *roada* Lui, (Gal 5:22-23). Această roadă o produce Duhul Sfânt și nu este produsul eforturilor umane. Creștinul trebuie să facă ceea ce Galateni 5:24 Acei ce sunt ai Lui Cristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei.” În astfel de credincioși, Duhul Sfânt are mediu prielnic să rodească, și va rodi.

Anghelologie--despre îngeri

Noi credem că toți îngerii au fost creați direct de Dumnezeu în primele momente ale primei zile de creație (Iov 38:6-7; Coloseni 1:16). Îngerii sunt ființe spirituale limitate (Evrei 1:14), posedând putere și inteligență supraomenească (2 Pet. 2:11; Daniel 9:21-23).

Ei posedă conștiința de sine (Is. 14:12-15) și autodeterminarea (Evrei 1:6). Sunt diferite ranguri și ordine de îngeri: heruvimi, serafimi, arhangheli, și un mare număr (Iuda 9; Ps. 80:1; Is.6:2; Ev. 12:22). Ei sunt fără de păcat (Gen. 1:31), nemuritori (Luca 20:36) și incapabili de procreare (Mat. 20:30; Luca 20:35-36).

În ultima instanță, îngerii pot fi clasificați în două mari categorii: cei ce și-au păstrat vrednicia (Mat. 25:36), și cei ce și-au părăsit poziția inițială de sfințenie și l-au urmat pe Satan în rebeliunea lui împotriva lui Dumnezeu (Iuda 6; Apoc. 12:4). Cei ce l-au urmat pe Satan sunt activi în activitatea de a frâna lucrarea lui Dumnezeu (Daniel 10:13), și de a lovi pe copiii lui Dumnezeu cu necazuri (2 Cor. 12:7). Prințul hoardelor demonice este Satan (2 Cor. 4:4); el este o persoană (Efes. 6:11-12; Ioan 8:44) cu mare putere (Iuda 9). El este autorul păcatului (1 Ioan 3:8),

fiind vrăjmașul lui Dumnezeu și al copiilor Lui (Apoc. 12:10; 20:8-9). El este condamnat să piardă bătălia sa cu Dumnezeu (Evr. 2:14), și va fi aruncat în Abis (Adânc) pentru o mie de ani în timpul Mileniului (Apoc. 20:2-3). După aceea va fi dezlegat puțină vreme, iar apoi va fi aruncat în iazul de foc cu toți îngerii lui pentru toată veșnicia (Apoc. 20:20; Mat. 25:41).

Noi credem că acei îngeri care și-au păstrat vrednicia sînt confirmați în sfințenie (1 Tim. 5:21) confirmarea venind din faptul că nu au urmat pe Satan în răzvrătirea lui ci au rămas în poziția lor de supunere și ascultare de Dumnezeu. Ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, care lucrează pentru El (Dan. 10:12-13; 12:1), și vin în ajutorul sfinților (Evr. 1:14). La revenirea Domnului Isus, ei Îl vor însoți (Mat. 25:31; 2 Tes. 1:7-8).

Antropologie--despre om

Noi credem că omul a fost creat după asemănarea lui Dumnezeu, printr-un act direct al lui Dumnezeu așa cum este descris în Geneza, și nu cum susțin cei ce predică teoria evoluției (Gen. 1:26-27; 2:7; Col. 1:15-17). Imaginea, chipul Lui Dumnezeu în om, nu este fizic (Ioan 4:24), ci moral (Gen. 1:31), mintal (Gen. 1:28), și social (Gen. 2:18). Deși această imagine a fost distorsionată la căderea

omului în păcat, nu a fost pierdută complet (Gen. 9:6).

Înainte de a cădea în păcat, Adam a posedat o sfințenie neconfirmată, sau neîncercată (Gen. 1:31). Adam a căzut prin neascultare, aducând astfel moarte spirituală și fizică asupra lui, și ca reprezentant al omenirii, a adus moarte peste întreaga umanitate (Gen. 2:17; Romani 5:12-19).

Omul a fost creat parte materială și imaterială (Mat. 10:28; 1 Cor. 7:34; Iacov 2:26) și poate fi împărțit în trei părți componente: trup, suflet și duh (Evrei 4:2; 1 Tes. 5:23). Trupul, sufletul și duhul sînt propagate de la Adam prin generație naturală (Fapte 17:26, Ps.139:13-14; Gen.5:3; Evrei 7:9-10).

Noi credem că omul este depravat și nu poate să se mîntuiască singur, neavînd nici un merit înaintea lui Dumnezeu (Rom. 3:10; Prov. 21:27). Omul este complet responsabil pentru păcatul lui și deci pentru condamnarea pentru păcat (Rom. 3:23; 6:23).

Omul este pasibil de separare eternă de Dumnezeu dacă nu se pocăiește de rebeliunea lui față de Dumnezeu (Ioan 3:18; Apoc. 20:15). Singura lui șansă este credință și pocăință prin Isus Hristos (Ioan 3:16).

Coroana creațiunii divine, omul, superbă ființă neînțeleasă de nimeni, capabilă de cele mai înalte sentimente și în același timp capabilă de cele mai odioase și josnice crime, complexă componentă de materie și non-materie, dotat cu inteligență, este în atenția Lui Dumnezeu așa de mult încât pentru el a murit Domnul Isus. Moartea Domnului Isus poate readuce pe om la starea de „Aom adevărat” stare în care-și poate împlini destinul de a-L cunoaște pe Dumnezeu și a se pregăti pentru lumea viitoare.

Hamartologie--despre păcat

Noi credem că păcatul este abaterea sau neconformarea la legea morală a lui Dumnezeu (Ioan 3:4) în acțiune, în dispoziție, sau în gândire (Ps.51:4; Evrei 9:7). Originea păcatului este odată cu Satan (Isaia 14:12-15), apoi a intrat în rasa umană prin Adam (Rom. 5:12) și este universal (Rom. 3:10-12). Păcatul include necurăție și în același timp vinovăție (Efes. 4:22). Păcatul este în esență egoism, deoarece caută să înalțe voia creaturii deasupra Creatorului (Rom. 1:21; Gen. 3:5-6).

Adam, reprezentantul rasei umane, a atras întreaga omenire în depravare totală și condamnare în fața lui Dumnezeu (Rom. 5:12; Gen. 3:17; Efes. 4:17-19).

Păcatul este imputat tuturor oamenilor, deoarece Adam a fost reprezentantul rasei umane. Consecința păcatului este moartea (Rom. 6:23; Iacov 2:26) spirituală -- separarea duhului de Dumnezeu (Efes. 2:1); și moartea a doua -- consumarea finală a morții spirituale a tuturor celor nenăscuți din nou (Apoc. 20:14-15).

Cel credincios a fost eliberat de pedeapsa și puterea păcatului (Rom. 6:2; 8:1), dar nu este liber de prezența păcatului (Rom. 7:14-25) deoarece credinciosul trăiește în trupul și în lume. Cu toate acestea, cel credincios poate trăi o viață plăcută lui Dumnezeu ascultând de Cuvântul Sfânt (Rom. 6:1-14).

Păcatul are presă destul de negativă în acest de veac, multora nemaiplăcându-le numele acesta hidos Apăcat.” Societatea încurajează păcatul, dar nu tolerează vinovăția ce-o produce acesta.

Soteriologie -- despre mântuire

Noi credem că omenirea este condamnată (Rom. 5:23) și că are nevoie de mântuire din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu a pregătit mântuire prin Isus Hristos (Ioan 14:6). Mântuirea este un dar de la Dumnezeu (Rom. 6:23) și nu poate fi meritată prin nici o virtute sau lucrare omenească (Tit. 3:5).

Mântuirea se primește prin credință personală și încredere în Isus Hristos Domnul (Fapte. 16:31; Efes 2:8-9) pe baza sângelui vărsat ca singura jertfă pentru păcat (Efes. 1:7; Evrei 9:22-26). Duhul Sfânt aplică Cuvântul lui Dumnezeu inimii omului pentru a aduce convingere de păcat (Ioan 15:26; 16:7-11), și mântuirea credinciosului (Tit. 3:5; 1 Pet. 1:23). Mântuirea este sigură și veșnică în Hristos, deoarece mântuirea este de la Dumnezeu (Rom. 8:35-39; Ioan 10:27-29; Fil. 1:6).

În mântuire se cuprind: *Alegerea* -- alegerea suverană pe care o face Dumnezeu unor indivizi pentru mântuirea în Hristos cu toate binecuvântările ce decurg din ea, fără vre-un merit din partea cuiva (Efes. 1:4; 1 Tes. 1:4); *Chemarea* -- operația directă a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care aduce pe păcătos la mântuire (Rom. 8:30); *Regenerarea* -- dăruirea vieții spirituale acelor care sunt morți spiritual (Efes. 2:1; Tit. 3:5); *Pocăința* -- o schimbare a minții, sentimentelor și scopului față de Dumnezeu, păcat, și sine (Fapte. 20:21; Evrei 6:1); *Credința* -- cunoașterea, primirea și încrederea fără rezerve în răscumpărarea realizată de Isus, și descoperită în Scriptură (Evrei 11:6); *Justificarea* -- actul juridic prin care Dumnezeu declară pe păcătos ca fiind neprihănit și îl tratează ca atare (Rom. 5:1); *Înfierea* -- plasarea juridică a credinciosului în poziția de Fiu al Lui Dumnezeu și revărsarea tuturor drepturilor și privilegiilor ce decurg din această plasare (Gal. 3:26; Efes. 1:5); *Sfințirea* -- lucrarea Duhului Sfânt, prin care El pune deoparte oameni pentru El; continua operație a Duhului Sfânt, prin care dispoziția sfântă

care a fost dăruită în clipa regenerării este menționată și amplificată (2 Cor. 3:18); *Păstrarea sfinților* în har -- Perseverența -- păstrarea de către Dumnezeu a tuturor celor credincioși, determinându-i să persevereze în har până în ziua aceea (1 Ioan 3:9; Iuda 24).

Noi credem în oferta universală a Evangheliei și nu credem că suveranitatea Lui Dumnezeu se contrazice cu obligația de a evangeliza sau ce responsabilitatea omului de a răspunde Evangheliei (10:13).

Eclesiologie -- despre Biserică

Noi credem că biserica este trupul lui Hristos, uneori numită Biserica Universală (Col. 1:18;1:24). Este alcătuită din toți credincioșii botezați cu Duhul Sfânt, fie în cer, fie pe pământ (1 Cor. 12:13), mântuiți între ziua Rusaliilor și Răpirea bisericii (Fapte 1:5; 11; 15-16). Biserica este distinctă față de Israel (1 Cor. 10:32), și de Împărăția Lui Dumnezeu (1 Cor. 1:13).

Biserica locală este un grup de credincioși botezați prin scufundare, care se întâlnesc pentru evangelizare, edificare, părtășie și închinare (Fapte 2:41-47). Hristos este capul bisericii (Efes. 1:22-23), și singurul conducător în materie de

practică și credință este Cuvântul Lui Dumnezeu (1 Tim. 3:15; 1 Cor. 14:37-38). Bisericii i-au fost date câteva privilegii de Dumnezeu spre a se bucura de ele în această dispensație a harului. Acestea sunt: Botezul cu Duh Sfânt (Mat. 3:11), a fi în Hristos și Hristos în Biserică (Col. 1:27), Biblia (Apoc. 22:18-19), preoția credincioșilor (1 Pet. 2:9), și o părtășie universală în Trup (Efes. 2:11-22). Privilegiile care încă are să le primească sunt: Noul Ierusalim (Ioan 14:1-6; Evrei 12:22), și o poziție specială în împărăția lui Dumnezeu (Evrei 12:23; Apoc. 3:21).

Noi credem în forma congregaționalistă de guvernământ în biserică (Fapte 6:3; 14:23). Biserica locală este autonomă (Mat. 18:15-17; Fapte 14:23; 6:3). Slujitorii bisericii sunt păstorul și diaconii (1 Tim. 3:1,6). Biblia este limpede cu privire la calitățile acestora (1 Tim. 3; Fapte 6:3). Deși există în unele pasagii din Scriptură pluralitate de pastori, nu se găsește niciodată egalitate între ei (Fil. 1:1; Tit. 1:5; Fapte 15:13; Gal. 2:12). Termenii pastor, episcop, bătrân, se referă la aceeași slujbă (Fapte 20:17-28; 1 Pet. 5:1-2)

Cele două simboluri ale Bisericii sunt: Botezul și Cina Domnului. Botezul este cufundarea celui ce mărturisește pe Isus în apă ca simbol al unirii cu Hristos în moarte, îngroparea și învierea Lui (1 Cor. 12:13; Rom. 6:4).

Cina Domnului a fost instituită de Hristos (Mat. 26:26-28); este un memorial

al morții Lui, o proclamare a acesteia și o promisiune a revenirii Lui (1 Cor. 11:20-26).

Noi credem în semnele distinctive ale bisericii baptiste:

1. Autoritatea absolută a Scripturii, (2 Tim 3:16)
2. Membrii născuți din nou (Fapte 2:41-47)
3. Botezul celor ce cred, prin cufundare (Marcu 1:9; Fapte 8:38-39)
4. Autonomia bisericii locale (1 Cor 6:1-5)
5. Separarea de lume și de tot ce este păcat (Matei 22:21)
6. Libertatea sufletului (Fapte 5:29; 1 Ioan 2:27).

Noi credem că biserica trebuie să fie separată de lume și de orice alianță nebiblică spre a păstra puritatea mesajului evangheliei (Iuda 3-4). Biserica locală trebuie să refuze colaborarea cu orice organizație care deviază de la normele Scripturii (Matei 7:15; Rom 16:17; 1 Tim 6:5). Credem de asemenea că biserica

trebuie să se separe de creștinii care trăiesc în neorânduială, care nu trăiesc după Cuvântul Lui Dumnezeu, care deviază de la doctrinele credinței creștine, sau se angajează în alianțe păgâne (2 Cor 6:14-17; 2 Ioan 9-10). Cuvântul Lui Dumnezeu ne învață să ne ferim de cei ce aduc învățături străine de Cuvântul Lui Dumnezeu (2 Tes 3:6; 14-15).

Ziua de închinare publică este ziua de Duminică, sau ziua Aîntâi a săptămânii,” (Marcu 16:9); sărbători închinare sfinților, biserica noastră nu celebrează.

Biserica are dreptul și obligația de a exercita disciplină asupra celor ce se abat de la învățătura Bibliei, aduc dezbinări, trăiesc în neorânduială (Matei 18:15-17; 1 Cor 5:11-13; 2 Tes 3:6; Tit 3:10).

Noi credem că dărnicia creștină este o virtute care trebuie să împodobească pe fiecare membru al bisericii. Tot ce avem este de la Dumnezeu, ale Lui sunt toate, dar în bunătatea Lui El ne poartă de grijă dăruindu-ne ce avem nevoie pentru trăirea zilnică. A zecea parte îi aparține Lui prin hotărîrea Lui, Maleahi 3:10, și toți creștinii trebuie să dea Domnului zece la sută. Ceea ce dăm peste 10% se numește cu adevărat dărnicie creștină (2 Cor 9:6-7; Rom 12:8; Exod 25:2; 35:5; 1 Cron 2:5).

Escatologie--despre lucrările sfârșitului

Noi credem că Isus a inițiat perioada numită „zilele din urmă,” atunci când a venit în ieslea din Betleem. El a promis că se va întoarce, Ioan 14:3, această întoarcere poate surveni în orice clipă. În clipa revenirii Sale, Domnul Isus va începe mult profețita „Zi a Domnului,” prin răpirea bisericii (1 Tes 4:16-17). În acel moment, biserica, trupul Lui Cristos va fi luat în cer pentru desăvârșirea mântuirii lor (Filipeni 1:6), pentru a sta înaintea Scaunului de judecată al Lui Cristos (2 Cor 5:10), și pentru „ospățul nunții Mielului,” (Apoc 19:7).

După Răpire, pe pământ va urma o perioadă de necaz cum n-a mai fost vre-o dată pe pământ. Anticrist va semna un tratat de pace cu Israelul (Dan 9:27), dar legământul de pace nu va avea durabilitate. Pământul va experimenta un timp de judecată și de mânie necomparat cu orice altă perioadă din istoria omenirii, scopul fiind redobândirea pământului pentru împărăția Lui Dumnezeu (1 Tes 1:10; Apoc 1:5).

Mulți se vor întoarce la Domnul În acest timp de necaz sub influența predicării de către cei doi martori din Apocalipsa 11:3, și a celor 144,000 de evangheliști evrei (Apoc 7). Trei serii de judecăți devastatoare vor veni asupra pământului, iar la jumătatea necazului, Anticristul va rupe tratatul de pace făcut cu

Israel, întorcându-se asupra lui Israel cu o furie aprinsă (Daniel 9:27).

Noi credem că Domnul Isus va veni la sfârșitul perioadei de necaz împreună cu sfinții pentru a nimici pe vrăjmașii Lui și pentru a întemeia împărăția de o mie de ani (Apoc 19:11-16; 20:4). Diavolul va fi legat în timpul Mileniului, iar Cristos va domni în deplină dreptate (Apoc 20:4). Locuitorii împărăției vor fi sfinții Vechiului Testament (Gen 13:15); sfinții ce-au supraviețuit necazul cel mare (Is 60:3); și biserica care va domni împreună cu Domnul Isus (Apoc 3:21).

După cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat și- va aduna o armată să lupte din nou împotriva Lui Dumnezeu (Apoc 20:7-9). Acest lucru va dovedi cu prioritate depravarea omului, și-l va lăsa fără scuze față de o așa cădere chiar în cele mai ideale condiții. Isus Hristos va zdrobi această armată și pe Satan (Apoc. 20:9-10) și imediat după aceea va începe judecata finală în fața marelui tron alb de judecată, unde toți cei ce-au murit fără să fie mântuiți vor fi condamnați și aruncați în iazul de foc pentru toată veșnicia (Apoc. 20:12-15). Cerul și pământul actual vor fi dizolvate, și un cer nou și pământ nou vor fi făcute, unde va locui neprihănirea. Acest lucru va marca începutul stării eterne, în care toți răscumpărații din toate vremurile se vor bucura pentru veșnicie de prezența lui Dumnezeu (2 Pet. 3:10-13; Apoc. 20-22).

Concluzie

Noi credem că toate acestea pentru că așa sunt scrise în Biblia și Biblia este Cuvântul Lui Dumnezeu, fără greșală sau eroare.

Ne încredem în Dumnezeu care a creat tot ce există și a lăsat pe Fiul Lui să moară pentru păcatele noastre. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Fără ca El să ne fi iubit, noi rămâneam morți și condamnați pentru veșnicie, dar slăvit să fie El, că la vremea potrivită, Hristos a murit pentru noi! În lume nu suntem orfani, ci avem pe Duhul Sfânt, Mângâietorul, cu noi.

Credem toate acestea, dar știm că nu toți cei ce le cred vor fi mântuiți. Noi credem că un creștin adevărat trăiește ceea ce crede. Trăirea zilnică este dovadă că suntem sau nu ceea ce pretindem că suntem.

De aceea, dați-vă toate silințele nu numai să credeți, ci să și împliniți ceea ce spune Cuvântul Lui Dumnezeu, și așa putem aștepta fericita noastră nădejde și arătarea Marelui nostru Mântuitor și Domn.